

У Новоме Саду 20. априла 1889.

„Стармали“ излази тринут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или ервика. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Најевића у Новом Саду Рјучински се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic. (Srem) Surmien. — Претплата и све ште се тиче администрације пише се штампарији А. Најевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Хришћанска премишљања.

Шта ми је повод збору, који ћу сад да срочим,
Вест, коју нити башим, нит' могу да сведочим.

Искрену што-кад вести, — можда су шалородне,
Али за основ збору врао су, врао згодне;

Покрему јато мисли, хришћанско-смерно-благих,
У мени, и теби, — је л' читаоче драги?

Тешко је увек било, (сад можда ј' још и теже)
Замислит' чојка, којег ма који грех не жеже.

Једнога мало лакши; другога тежи, гадни;
Трећега позамашни; четвртог горопадни.

И што је који грешник на вишој грани моћи
То више грехом својим другима боду очи.

И што је дуго сеј'о, дође му и да жање,
Ил' му се још за доба пробуди покајање.

Од жара пепо бива, — а то је јоште лепо,
Кад он на своју главу посипа овај пеп'о.

Зар једног савест скруши у збиљном ноћном часу
Бројавице му пружи и калуђерску расу.

И покаже му врата од ћелијице мале
И шапне му и викне: *У калуђере, брале!*

Кад коме дотле дође, натрагнут' га не ваља,
Ни стара нити млада, ни просјака ни краља.

Та када већем вада од старих мета није,
Покајнику и тада остаје метаније.

Многи су дугим постом благоутробљем спасли,
Али су молитвама душицу своју спасли.

Немојмо дакле ником трзати пеш капута
И враћати га натраг са намастирска пута.

Намере таке смерне сви треба још да хвале,
И да му поздрав шаљу: *У калуђере, брале!*

У калуђере, где ћеш кајати грехе старе;
У калуђере, јесте, — ал не у патријаре.....

Један нехаџија.

Ко би имао шта да пише уредништву „Стармалог“ (или уредништву „Невена“), нека му је на знање, да уредник ових листова сада станује у Каменици.

Нарочито молимо, да ову поновљену напомену не превиде администрације листова, који „Стармалом“ (и „Невену“) долазе у замену.

Политички преглед.

Најважнија личност по српски народ данас је нико други, него с мисли и пероном — Сара Бернардова. Ко не верује нека узме у руке три броја листа „Позориште“, што су ових дана изишла, па ће се одмах својим очима и наочарима уверити. Све четири стране листа заузима, из неког старог броја „Браника“ прештампани чланак о Сари Бернардовој са крупним цицero-словима, како је ова, по васколико српство славна женска, играла у пашој милој Буданешти омиљене српке комаде „Тоску“ и „Да-

му са камелијама.“ О нашем народном позоришту и њеној дружини нема ту до душе ништа, те, истина, по овом званичном органу нашег позоришта не би ми ни знали где се оно налази, а камо ли како му иде, али за то знамо како је Сара Бернардова била у којем акту и у којој улози обучена, како је вешто пала у несвест и забола нож у љубавникове груди, а од свега тога имаће српски народ неизмерну корист, те је за то врло добро, што се тај лист о трошку нашег позоришног фонда издаје. Чујем да ће један париски стручни лист из куртуазije да доноси од сада извештаје о представама наше позоришне дружине у Ковину, Панчеву и т. д., не би л' се тако одужио нашем одушевљењу за ону врсту глума, што се латински зове „Сара Бернардова“ и у коју су наши млади списатељи тако заљубљени.

Ал не жуђи нас само ова Сара (т. ј. Бернардова), него имамо ми на чизми нашег народног живота још доста других и окорелијих сара и ђонова, који нас жуђе, да чисто не можемо да станемо на ноге и да дигнемо главу. Па и те саре умеју вешто да играју „Тоску“, јер нас непрестано тоскају и гурају, тако да су нам леђа већ сва одерана и фале по читави кајиши с њих.

Чујем да је Нови Сад добио конштаблере, који чувају да се не краде. Добро би и врло нужно било, кад би се и на књижевном пољу увели сигурни конштаблери, јер као што се иначе на пољу краду коњи, тако се на књижевном пољу краду чланци и састави. Ево баш сада износи загребачки „Србобран“, како је славни хрватски књижевник и академик Вјекослав Клајић гвозденом мотком обио српски „Летопис“ од г. 1881., провалио и прокопао вид на страни 104.; те украо цео чланак + Лазе

Кнежевића „О Буњевцима“, који је Матица наградила. Дакле велеучени Клајић краде од скромног футошког домина, који није био никакав историчар чланак, а ни једном речи не спомиње да га је Лаза написао, него се туђим перјем кити. Шта више уместо „Буњевци“ каже „Хрвати“. Љубопитљиви смо, да ли ће о овој крађи књижевно-полицајски део „Виенса“ којему је Клајић уредник, донети каква извештаја.

* * *

Пера Тодоровић се хвали у својим новинама да је његова заслуга, што се краљ Милан може сада здрав да шеће по Јерусалиму. Ово не разумемо добро: Или је Пера Тодоровић постао лекар, па краља Милана излечио од какве тешке болести, или је Пера Тодоровић крив, што је краљ Милан морао да одступи и остави краљевску круну, те сад може да шеће по Јерусалиму. Сад би још требао Пера да нас извести, коме има он да захвали, што може после осуде на 10 година робије, ипак да шеће по Београду? Но он је врло благодаран према својим добротворима!

Ђира. Чујем где неки наши Јевреји кукају и лелечу да је неком Чапу у Београду нешто пасирало. Шта му се то тако страшно догодило, томе г. Чапу.

Спира. Па то би ти најзгодније могао мадарски одговорити, — ако разумеш.

Ђира. Кажи, макар и не

разумео.

Спира. Елса птак.

ПОДЛИСТАК.

Мајстор Илија.

(Слика из живота.)

(Свршетак.)

Једном приликом нема мога мајстор Илије већ три дана. Моја брада протестујући пушта шиљке своје на све стране; изгледам као јуда ишкаријотски. . . Најпосле пошљем момка, да види, шта је са мајстор Илијом, што не долази; рекох му, ако га чујеш у дућану придиковати, немој га ни звати, волијем бити и не обријан. — него крав. —

Дође момак, каже: нашао га, где баш једног човека брије, али мора бити да је са свим трезан, јер ћути као заливен. Одма ће доћи. . .

Мало за тим: куц — куц! . . . Мајстор Илија уђе, поклони се ћутећи, скоро до земље, и без да реч проговори, поче спремати свој алат за бријање. . .

Хтедох наравно, да га муштрам, што ми не дође прошлих дана, али мислећи у себи, да имам каде читати му буквицу; за време његовог „деловања“, седох на обично место.

Он сапуни, а — ћути. — Глача бријач о кожу, а

— ћути. — Поче ме бријати, лепо, лако, по његовски, али као закован — ћути. . .

Најпосле одпочех ја моју горонадну молитву:

„Видиш, мајстор Илија! Ти би био иначе честит човек, ваљан мајстор, само да ниси таква пијаница! . . . Ових дана био си ваљда опет трештен пијан, па си и на мене заборавио! Видиш, то није лепо од тебе! Неби-ли то много боље било, кад би увек био трезан као данас; еј, еј, мајстор Илија, баш си сам свој душман! Опамети се, болан, јер збиља ћу, или пустити браду, или се сам бријати јер недао ми бог, да ти дођем под бритву, кад си пијан; та ти би могао у твоме делириуму и врат ми пресећи!“ . . .

Међу тим он брије и — ћути. . . Сад ме поче избријавати испод браде, баш око гр'оца. . . Кад ми диже врат и ја не хотично погледах му у лице, затрепта душа у мени. . . — Он . . . дрема. . . — Једном руком хтедох га отиснути од себе, а другом бријач уграбити, али ми суну мисао кроз главу: а ако се он тргне па бријачем превуче преко гркљана? . . .

Кроз стиснуте вилице могох само цикнути: „Илија!“ . . .

Он отвори мутне очи, погледа ме, па само шапну: „не-не-б . . . ој . . . те . . . се . . .!“

Жмарци ми преко леђа прођоше, врат се укочио, очи

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

П у с л и ц е.

○. У Италији тако нагло расте опозициона трава, да ће Кришпијева крава морати скоро пасти, — да се неби догодило што и горе.

⊗. Једне бечке новине написаше велики чланак под насловом „*Wo liegt Serbien?*“ — На то је лако одговорити. До сад је Србија лежала неким као у цепу, а сад им је као у желуцу.

✠. Како је то, да се баш „Мале Новине“ највећма интересују да престане „Велика Србија“?

□. Пера Тодоровић сад врло пикантно пише о бившем краљу Милаву. Но кад би бивши краљ Милан хтео рећи шта све зна о Пери, — не би ни то било мање пикантно.

*. Чујемо да се браћа Солдатовићи захваљују Пери Тодоровићу што их је после смрти научно писати. (Али канда би боље било, да су они за живота Перу одучили од писања).

§. У Бечу је било мало гужве. Чивути су се највећма уплашили. Кад је један изустио „Трам-“, њих стотину дрекнуше „вај!“

⊕. „Obzor“ доказује да Угарска има преко две

стале, не трепћу... Сад ће!... сад ће!... била ми је једна мисао... Да скочим? да бегам? Ама бријач ми баш на грлу стоји... Игра јабучица, да мислим, сама ће се о бријач закачити, а мајстор Илија жмирка, ћути... брија... Лгано... сигурно. Мишљах, да ће ми срце искочити од стра... Векови се продужише из оних неколико тренутака!... И хвала свеомугућему! Готов је; — спусти бријач, а ја не дочекав, да ме спере или отаре, скочих као бесомучан са столице, па се сад осух на њега псовком и грдњом...

Он купи своје ствари, па — ћути... „Та хуло једна, што се претвараш? Знам ја, да ти језик лети као намазан, кад си пијан, па што сад не говориш?“...

„Не—не—не—м—о—г—у!“ протена он, поклони ми се и — оде лепо кући. —

Несретник, толико се нацпао, да му се језик са свим завезао, али рука остаде му чврста и лака!...

То је оно: „бербер не мож' свако бити, за то гроба — дар!“...

Бога ми, и треба! — Ја ову епизоду никад нећу заборавити, а мајстор Илија бог зна, под чијим ће туђим плотом скончати.

Др. Казбулбуц.

хиљаде милиона дуга. (Кад би се од тих дуга направило буре, па да је пуно дуката, овда не би било кубуре.)

△. Земунци су са губитка др. Војисл. Суботића из своје средине осетили такав бол, који ће им бити све већи, што више буду Морфија гутали.

⊕. Министар Тиса обећао је, да ће се по закону владати, те неће правити сметње, да се наш црв. школски сабор сазове „између ускрса“ (ове године) „и духова“ (које идуће године.)

⊔. И они, који нису радикалци, у себи признају, да се србијанске финансије могу излечити само радикалним леком.

Либералима и радикалима у Србији.

Драга браћо радикали,
Драга браћо либерали
(Трећи како знаду —)
Примате ли, не ка' налог
Већ ка' молбу од „Стармалог“
Једну лекцијаду.

Ако нам је рећи дет,
А ви чујте и наш свѣт.

Немојте се борит' с грдњом,
С тим стрелама отровнима, —
Ако борбе бити мора,
Оружија другог има.

Од разлога овејаног
Није ником срама, —
Пред доказом непобитним
Недоказ се слама.

Не у срце, не у чело —
(То душмани раде)
Крес' начела о начело
Светлост ће да даде.

А та светлост поразиће
Општег Полифема,
И покашиће да разлике,
Бар замашне и велике
Међу вама нема.

Нема, нема, и не треба
Душман да је нађе.
Само вашу слогу чека
Крма наше леђе.

Стармали.

Заковрчена питања.

која ја, без више помоћи не могу да отковрим.

Из ботанике. За што ни један хумористичан лист неће да се назове „Коприва?“ (А то би име некима тако доликовало).

Из прозодије. Ко би знао казати, да ли је појетичким саставима више користила цезура, или им је више шкодила цензура?

Из зоологије. Колико пута може курјак длаку променити, а да му ново министарство тој ђуди ни за длаку не замери?

Из филозофије лингвистичне. Чини ли се и вама, да реч „опортунитет“ није коректан израз; јер у ствари опортуните не почиње се са припевом опор, него тиме се обично завршује.

Из реторике. Каква је разлика између они са борских говорника, који држе дуге говоре другима, и они која своје говоре задржавају за себе, и за своје цепове?

Из пасторалне богословије. Постоји ли још оно Анђелићево начело, по коме су свештеници оци, а народ пасторци? (Ја мислим, да пасторци могу имати само очуве, — а тиме се баш не би очувао онај стари, благодетни одношај између народа и његовог свештенства).

Из картографије. Какве се фарбе (или фарба) ишту да се јасно обележе границе између Хазардије и Опуљије?

Из журналистике. Би ли могле новине излазити, кад не би било слагача?

Из историје. Шта би дали Чеси, да су у своје време, уместо „Беле Горе“ имали своју „Црну Гору“?

За изложбу.

Ево за који дан па ће се у Паризу отворити изложба. Требало би на врат на нос да и ми што пошљемо, јер ће свет иначе мислити, да ми немамо никаквих чудноватих и ванредних ствари, којима би се пред светом похвалити могли.

Хајде на брзу руку да им пошљемо ове изложке:

— Један ђон, од којег се праве образи за сараднике „Видела.“

— Ону празнину између две столице кроз коју је Пера Тодоровић сео на земљу.

— Оно перо, којим је Вјекослав Клајић, хрватски научењак, преписао из српског „Летописа“ чланака ненаучењака † Лазе Кнежевића о Буњевцима, те га под својим именом издао.

— Онај врх од ципеле, којим је по причању Грознога у „Нашем добошу“ Герман лечио неизлечиве болести.

— Оне клупе, на којима се заказана учитељска скупштина о ускресу није држала.

— Онај чвор, о који је запео избор жабаљског проте.

— Рачунске књиге ивђијске штедионице, да би свет имао појма о вавилонском торњу и смећености.

— Морфиум, који земунску слогу хоће да успава.

Шта чујемо и шта не чујемо.

Чујемо да се српски сабор неће скоро састати. Али не чујемо да је курс лозова законитости усљед тога скочио.

Чујемо да су Хрвати предали своју нунцију. Али не чујемо, да се у Пешти на то здраво љуте, као што обично бива, кад се захтева што је праведно.

Чујемо да је један човек својој Ксантипи одгризао нос.

Али не чујемо, да је принц Кобург свој нос дао осигурити.

Чујемо да ће у Бечу бити изложба цвећа. Али не чујемо да особито миришу сокачки сукоби полиције са узбуњеним радницима.

Натписи на разним стварима.

Натпис на једној ђупи.

Ево ја сам ђупа, —

Али ђупа права.

(Јер и таквих има ђупа,

Што се зову: „глава“).

Натписи на једној Вертхајмовој каси.

Ја сам каса јака,

Не бојим се квара,

Не бојим се обијача,

А баш ни пожара.

Стрпај у њу хиљаде,

Па смеш спават' с миром

Ал — у једном крвету

Са својим касијом.

Натпис на једној празној боци.

Ја сам боца празна, —

А пуна сам била.

Сад је пуна глава,

Која ме испила.

Натпис на једном наџану.

Ако хоћеш лепо,
А ти леђа справи.
Ако нећеш лепо, —
Ја ћу те по глави.

Натпис на једном бубњу.

И мени признање
Ваља да одате,
Ја помажем људма
— Да порцију плате.
(Продужиће се)

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом, или азбучним нередом.

Комешање = кад се, при игрању преферанса, не зна, ко треба да меша.

Литра = оно, што моме белову грло стеже (ал моме бача Тоши треба неколико *литара*, па тек му се онда грло и језик одрешу).

Сумрак = кад мивистар финансије државни приход сумира, па види, да му ипак иде напредак, као рак.

Брк = оно, чиме солгабирова многе корисне намере побрка, кад хоће свугде свој нос да тури.

Бајонет = Бодље на јежедневном уверавању о европском миру.

Кукавац = Човек, који је кукао у Вацу.

Персијанац = Младић, који се заљуби у какву Персу.

Ротква = Оно, што Јевреји радо једу, па и нама дају у својим новинама.

Филозоф = Човек, који нас може и загрејати, особито ако је *дрвен*.

Увода = Риба. За то, јер живи у води. (А што нам уво своје не да, то је само за то што га и нема).

Бува = Најолижи нам сродник (јер је и у њој наша крв).

Глас у народ.

Верујте ми, браћо, сва моја кривица лежи у томе, што нисам мислио, да ће Анђелић тако брзо умрети.

А што још не могу одлучан нов положај да упрактичим, то је само зато, што још не знам, ко ће сести на упражњену патријаршеску столицу.

Што сам писао у „Нашем Добу“ — тешим се да није нико читао.

Поп Анта.

Из наше торбице.**У гостионици.**

Гост. (Иште чашу вина).

Крчмар. (Донесе му, — али по вину плива плесањ).

Гост. Је ли ово старо вино?

Крчмар. Јесте.

Гост. Је л' здраво старо?

Крчмар. Јесте.

Гост. Па донесите ми мало млађег, — које још није оседило.

Енглески.

Лане у Ишлу упозна се један Енглец са госпођицом Сидонијом. Допадне му се и други дан дође њеној матери, да је испроси за жену. Мамаца је већ знала да је Енглец богат, из добре куће, а не би ни ружан био (да је имао бркова), — еле мамаца пристаје, а пристала је и госпођица Сидонија. Разговарали су се још један читав сат, док су утаначили кад ће бити сватови, — где ћеду зиму провести и т. д. И онда се Енглец опрости са будућом супругом и пуницом својом; но кад је дошао до врата, он се још једаред врне, да још нешто запита.

Енглец. Збиља? Заборавио сам питати, да ли је госпођица музикална.

Мамаца. Ох, како да не! Свира она и на гласовиру и на вијолини, — још те како виртуозно.

Енглец. Е, онда ми је жао, — али од сватова неће бити ништа.

Мамаца. А за што !!!!!????!!!!

Енглец. Знате, ја имам једног кера, који не трпи никакву музику у кући.

Међу пријатељима.

А. Шта би ти казао, кад би ја сад од тебе запискао 50 фор. у зајам?

Б. Смејао би се.

А. А за што да се смејеш?!

Б. За то, што ми је милије да се сад смејем, него после да плачем.

Како се баба Наста удала.

Баба Наста макар да је већ унуче љубала, осећала се је младом као пре 40 година. Па није ни шала, већ 30 година има од кад јој је „добри покојни“ као што га она зове преминуо, а она остала удова. Нешто што је укућани преко ока гледе, а нешто опет што се загледала у богатство старца Илије, заишће јој срце да се уда. Старац Илија макар да седе плете, тражи опет баку, јер вели одкад му покојна умре нема реда у кући; синови га се небоје а снаје га опет неслушају, па куд ће него да се жени. Зна он за Насту — добра душа, ал чуо је да је слаба вида па се ко боји, ал напосле се ипак ојуначи и пође у проситбу. Баба Наста чула шта он замера, па се ваљано припремила. Баца иглу покрај столица а унуче узе на крило, па тако седе да дочека просце. Просци дошли и испросили, ал пре но што се дигше да отиду узврполи се младожења, ко рекао би нешто а несме. Напосле ипак упита: а јел бако, ти ко знаш што но кажу, има свакојаки људи — па приповедају ко да си слаба вида? — Баба Наста скупи устне па се насмије по девојачки, па онда рече: „та дедер синко дигни ту иглу са земље,

што се тамо тако лепо сјаји.“ Дете скочи и дигне иглу, а старац Илија се упропасти кад то угледа.

Е Боже мој рече Илија, баш ме тедоше на зло да наговоре, окаљаше те ни криву ни дужну.

После три недеље дана ишла је баба Наста на венчање а деда Илија је викао ијујују! да се је све орило.

Ачић.

Код комшије „Швабе“ на ручку.

(Истинити догађај.)

Позвао комшија „Шбава“ комшију „Раца“ на ручак, — а и што не би, кад је и он код њега бивао више пута на ручку. Шта су јели, то се сад нас не тиче, главно је то, да ни вино није било замерке.

Комшија „Шваба“ сећао се, како њега комшија „Рац“ нутка, да пије, па сад неће ни он да буде лошији, па све гурка свога госта да пије.

Што јесте, јесте, — Срби умеју пити, ал нису баш ни они увек расположени за пиће. Тако је и сад било, — Немац је нуткао, а Србин је само цвркутао.

Домаћин се већ рашћеретао, па га једи што му гост није весео као што уме да буде код своје куће. Досети се, па напуни чаше и себи и госту, кудне се и повиче: Пи, брудер, у здравља добра и поштена, и велика и слафна господин Милетић!

Наравна ствар — на ту здравицу испио би комшија „Рац“ и чашу отрова, а како не би чашу добре салаксије. И комшија „Рац“ наже, да испије чашу до капи (да не остане ни трувак непријатеља). А домаћин се обрадова томе, и пошто је бокал већ био празан, викне свога сина, да га пошље још једаред у подрум. Еле, баш кад је комшија „Рац“ натег'о чашу да је испије, комшија „Шваба“ повиче из свет грла: Пепи!

Домаћин викну: Пепи!, а госту се учини, као да је викнуо: Не пи!

Али онда је чаша већ била празна, и комшија „Рац“ је тресну о дувар, да се распрштала на сто комадића.

Даклем тако, комшија! сто пута си ми казао: пи! пи! пи! а кад је мени најслађе, онда викнеш: Не пи!

Домаћин се нашао у чуду и једва изиђоше на чисто, да је то био само неспоразум. Онда су се тек обојица смејали и пили су и певали су до мркла мрака.

Нравоученије. Не ваља, кад се људи зло разуму.

Б.

Досетке наивности и др. из дечијег света.

Јовица. Знаш шта, мамнице, ајде да ме довече окупаш. Та већ ме одавна ниси купала.

Мати. Е, данас не могу, — данас немам каде. Јовица. Па не мора бити баш у кади, — могу се ја окупати и у котлу.

Јовичина сестра Ката дошла из школе, па хоће да утрчи у материну собу.

Јовица јој рече: не иди унутра; мати је љута. А како је љута? — запита уплашена Ката.

Јовица. Ето ти је сад! да јој и кажем како је љута. Па љута је као паприка.

Јовица је имао једну тицу у кавезу, па му је жао било што та тица самује, за то је наваљивао на матер да му купи још једну.

Мати се у први мах чинила невешта.

Јовица. Ал молим те лепа моја, слатка мамнице, купи ми још једну тицу, јер ова се боји у кавезу сама.

Мати. Нема ништа. Ти све тако нешто закераш што је скопчано са трошком; а не питаш има ли пара.

Јовица. (Враголасто смешкајући се). Знам ја добро да сиротица нема пара; за то те и молим да јој купиш пара.

Јовицу је водио отац на неку велику војничку смотру (маневар). Стадоше поред једне кумпаније, где су сви војници били пешаци, само је један јахао на коњу и имао је златну јаку, на три рога шешир са зеленом перјаницом.

Јовица се није много интересирао за ту целу трку фрку, али ипак запита оца, ко је и шта је тај са зеленом перјаницом.

Отац му одговори, да је то велики господин; то је генерал.

Јовица (макнувши раменом). Па лако му је бити велики, кад је на коњу. Ал да видиш колики ће бити док сиђе са коња.

— Тата, тата! Види како сам леп добош добио од чика Ђуре! — рече мали Стева весело.

— Ти тај поклон несмеш задржати. Ја ти забрањујем. Но, још би ми то требало, да ми по вас цео дан по кући добујеш. Ја не трпим ларму.

— Али, слатки татице! Та ја ћу само онда добовати, кад ти спаваш — одговори Стева сасвим наивно.

Шогор.

Бубнуотека.

Један трговац Јеврејин у Дески честитао је ове године својим муштеријама ново лето и ту је честитку штампанао на белој артији са црвеним и зеленим пругама. Ево те честитке:

П. г.

Кад узмим слободна

НОВО ГОДИНУ ПОЉБОЉУ СРЕЧУ

желити молим, да ме и сад својим добровољу ко што до сад роздравите.

Од 14 година стоји мој трговина, и имачу брига да и даље великопоштован наружбиву без фелера задовољити.

С поштовањем

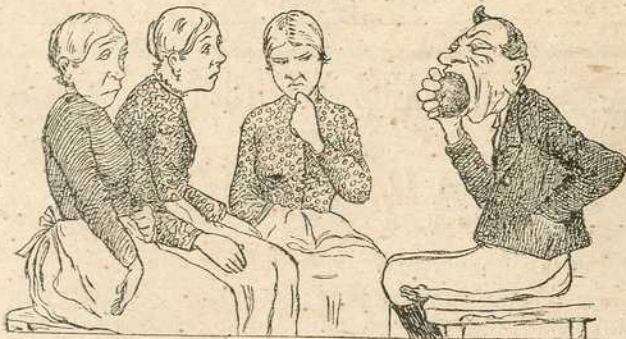
Пера Седе

(Овај браца требало би да запамти, да Срби воледу остати без честитке, него да им се лепа српски језик овако сакати. Па још ако му је и еспап тако „без фелера“ као што му је честитка онда не би шкодило, кад би Срби Дешчани каквог другог трговца својим новцем потпомагали.)

Фрицика — Парид новог времена.

Фрицика забавља Резу, Кредлу и Милчику и вели им: „Она душица, коју Фриц најволи, до- биће јабуку.“

Тако је и било. — Појео је сам.
(„Üstökös.“)

Циганов изговор.

Циган Томо не боји се зиме, не боји се ни снега, ал само док нема ветра; ал кад дуне ветар, онда наопако — одма крошње па под прву сламу да тражи огрева. Тако га једаред уватише где чуна туђу сламу, па кад га упиташе: „Шта радиш циге?“ „Тражим најдуљу сламку“, а чему ће ти те крошње на леђи?“ „Огрнуо сам се да неозебем“ одговори бојазливо циге.

Опет нешто што је сто пута било.

Један Kassabeamter, који је руковао са капиталом од 40.000 фор. сад више не рукује њиме, него ногује у Америку.

Не тако!

Стари дејка уз'о четку
(Боже му помози!)
И том четком чисти лозу
И ластар на њојзи.

То је Ђорав пос'о;
Сам себе не лажи!
Филоксеру, дејка,
У корену тражи.

Армалисг.

Форишица. Како је твоме господину?

Други форишица. Зло. Сутра ћеду му ногу сећи.

Форишица. Па ћути, бога ти, ту има и нешто добро за тебе.

Др. фор. Какво јадно добро!

Фор. Па од сада нећеш морати две чизме чистити, већ само једну.

(Из Беча) Кројач. Је ли код куће ваш Zimmerherr, г. Н. Н. јуриста?

Слушкиња. Јесте, код куће је. Изволите само унутра, Кројач. (Мисли се) А ког ћу беса да улазим унутра. Тај зацело нема новаца. Јер да има новаца не би седео код куће.

Занитали једну врајлицу: за кога би пре пошла, или за цинију или за распикућу?

Врајлица. Е знате, то би до тога стојало, који би ме пре запресио.

Писар М. Знаш ли зашто је наш господин председ- ник остао тако дуго на путу?

Писар Н. Не знам.

Писар М. Оженио се.

Писар Н. Ха, бог да прости! То сам ја томе мато- ром зликовцу одавно желио.

(Камлајска учтивост.) „Горе главу, господине јури- ста! — круцифике-сакрамент, зар не чујете што вам ка- жем: горе главу! — што гледите све у траву, — зар нисте данас још врштукали!“

Чивутин Ициг имао је малу главу, па му је смешно стојао онај велики шешир на малој глави.

Неко га запита, што је купио тако велик шешир?

Ициг. Нй! Зашто да кхупим мали шхешир, — кхад за тхај исти новац мхогу да дхобијем велики!

Н. П. (из долњих крајева) дође једном у Пешту. Ту се шетао вацком улицом са једном старијом господом и са једном девојчицом. Опazi га неки школски друг, с њиме се није састајао већ од тридесет година, приступи му и повиче:

— Сервус пајташ! позвајеш ли ме још?

— Како те не би познавао?! Баш ми је драго што те видим.

— Па јеси ли жив?

— Хвала богу јесам

— А ко су ти то?

— Једно је моја жена а друга ми је кћи.

— Ördögadta! па што не покажеш прстом, да знам које ти је жена, а које кћи!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Новије књиге и музикалије

послаше уредништву на приказ.

Приповетке Милорада П. Шапчанина. Књига трећа. С Дрине на Нишаву. Путопис из године 1877. и 1878. Друго издање. У Новом Саду. Издање српске књижаре и штампарије Браће М. Поповића 1889. Цена 60 новч.

„Свет ће читат' песме моје.“ За певање уз пратњу гласовира скожио Х. Дубек. (Посвећено др. Лази Станојевићу) Издање срп. књижаре Браће М. Поповића. У Н. Саду 1889. Цена 80 новч.

РЕД ШЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа
од 8. марта

1889. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан осим петка у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМЧЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати пре подне.

У НОВОМ САДУ 8. (20.) марта 1889.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелен-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор Разашилање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.
При наручбини од 6 тегли на више 25% попушта и плаћена поштарина. 4—20

ЛЕДА! ЛЕДА! ЛЕДА!

Долеподписати учтиво јављам: да сам овде у месту отворио

РАДЊУ С ЛЕДОМ

коју препоручујем поштованој публици уверавајући је, да ћу мојим пошт. муштеријама сваки дан лед издавати по најјефтинију цену и то:

Једну путуђу од акова за 30 новч.

Једну ведрицу од 15 литара за 10 новч.

Наручбине молим да ми се поштанском картом дописницом доставити изволе, те ће свако бити послужен тачно и солидно. С поштовањем

ИСИДОР ФРАЈД.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 4—6

Проналазач и творичар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

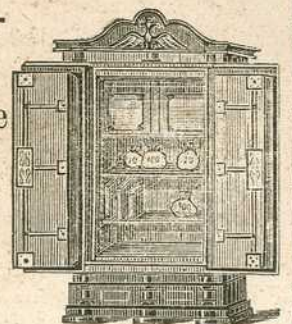
КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

33—36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.